

“Laarzen aan”, stond bij de excursie in de Warkumerbûtenwaard. Wie het advies had gevolgd, kwam met droge voeten het natuurgebied door en werd beloond met prachtige uitzichten en verhalen. En met koffie!

Gids Willem Boersma.
Vanaf de rand van de Warkumerbûtenwaard kijkt hij met vijftien natuurliefhebbers uit over het IJsselmeer.

Laarzen aan bij excursie Warkumerbûtenwaard

Spierwit zand en opgehoopte schelpen. “Puur natuur”, zegt gids Willem Boersma. Vanaf de rand van de Warkumerbûtenwaard kijkt hij met vijftien natuurliefhebbers uit over het IJsselmeer. Ooit was het een zandplaat in de Zuiderzee. Nu heeft de groep met enige moeite door drassige gronden een weg naar het harde zand gezocht. Het leek even spannend toen Willem tot aan de rand van zijn laarzen wegzakte, nadat hij een aantal deelnemers over de diepste en breedste hindernis had geholpen. Maar Willem bevrijdde zich kalm van de zuigende grond. Hij komt hier al zijn hele leven en kent het gebied door en door.

De gids sleept een stootwil achter zich aan, onderweg opgevisst uit een plas en ongetwijfeld afkomstig van een recreatieboot op het IJsselmeer. Moniek van Veen pakt een grote waterfles van het zand, compleet met een om de hals geknoopt koord. “Daar kan van alles in”, zegt ze tevreden. Plastic, stukjes hout, wat er maar is aangespoeld. “Dat kan ik niet laten liggen.”

Eerste keer

De volgeboekte wandelexcursie is gestart vlakbij camping It Soal. Als belangrijk maar kwetsbaar natuurgebied is de Warkumerbûtenwaard te bezichtigen vanaf een aantal uitkijkpunten en verder alleen toegankelijk met een gids. De pas gepensioneerde Piet Zijlstra prijst zich gelukkig. De excursies in de Warkumerbûtenwaard, zo’n zes keer per jaar, vinden plaats op zaterdag. “Dit is de eerste keer dat ik mei kin. Ik wurke sneons altyd, by de post.”

“Ooit een zandplaat in de Zuiderzee”

De gids constateert dat de hele groep geluk heeft: “Ah, de kofjedames binne der ek.” De ‘kofjedames’ gaan vaker mee. Thermoskannen en koek zitten in de rugzak. “Wy namen sels kofje mei, mar dielden dy faak. Dan kinne we likegoed genôch meinimme foar eltsenien. Dat is wol sa gesellig.”

Van de andere kant

De groep loopt dan nog op een hoger gelegen grasdijk. Ondertussen vertelt Willem. Over de vele ganzen en weidevogels voor wie dit gebied belangrijk is. Over hoe harde wind het land regelmatig onder water zet. Over planten die gedijen in de nog zilte bodem, als overblijfsel van de Zuiderzee. Hij wijst op reeën, smienten en wulpen. Klaas Dijkstra neemt alles in zich op. Hij zeilt hier vaak langs met gasten. “No wit ik hoe’t it der fan dizze kant útsjocht en kin ik der wat oer fertelle.”

Aangekomen bij een betonnen bruggetje naar het lager gelegen natte gebied, besluiten enkelen om niet over te steken. Ze vervolgen hun weg liever aan de droge kant. “Bêst”, antwoordt Willem en wijst in de verte. “Dan sjogge we jim aanst dêr by dat hokje, foar de kofje.”